

synet til Regjeringens Modstand være afgjørende for os, saaledes som nærmere anført i Betænkningen.

Jeg tør troe, at de ærede Medlemmer, der have fulgt den i selve Betænkningen givne udførligere Udvikling med Opmærksomhed, ikke ville have kunnet overrastes ved, at Udvalgets Fleertal har maattet ende med at fraraade, at Lovforslaget videre fremmes. Jeg tør fremdeles troe, at Fleertallet herved ikkun er Organ i alt Fald for Manges Mening her i Salen. Nu paant at udbrede sig i en vidtløftig Discussion troer jeg derimod ikke vilde kunne føre til Noget. Det er jo vistnok saa, baade efter den omfattende Forhandling, der tidligere har fundet Sted her, og efter den Opmærksomhed, som denne Sag i en saa høi Grad har henvendt paa sig, at de Allerfleste ville have deres Mening om Sagen fuldkommen færdig, saaledes at det ikke kan antages, at Discussionen vilde indvirke videre paa dem. Kun for de Enkelte, som endnu maatte tvivle eller være usikre, maa det være mig tilladt at minde om, at her, naar Alt kommer til Alt, dog aabenbart er Spørgsmaal om en Forandring i det Hidtilværende, en Afvigelse fra det Overleverede. For at noget saadant Nyt til Forandring i det Hidtilværende og til Afvigelse fra det Overleverede skulde vedtages, synes mig, at der efter alle almindelige Regler maatte kræves, at man var i Tryghed for, at der ikke deraf kunde opstaae nogen væsentlig Ulempe, at Vedtagelsen ingen Fare kunde føre med sig. Nu henstiller jeg dog til saadanne tvivlende og endnu usikre Medlemmers nærmere Overveelse, om ikke ved Siden af denne almindelige Erkjendelse den Omstændighed, at dog saa overmaade Mange i dette Forslag see noget saare Betænkligt, see Noget, der rokker ved den nuværende Kirkeforfatnings Grundpiller, Noget, der er slæbnesvangert for Folkekirken Fremtid — om ikke dette, selv om end disse Betragtninger mulig i sig maatte være noget overdrøve, maatte være Nok for dem til under Tvivl og Ubished at give deres Stemme til den Side, der lader det forblive ved det Overleverede, ved det hidtil Bestaaende. Jeg for mit Vedkommende, eller rettere Udvalgets Fleertal, thi jeg veed, at jeg ogsaa her kan tale paa Fleertallets

Begne, har slet ingen Tvivl om, at det ved en Leilighed som denne er Landsthingets naturlige Opgave at holde igjen, og navnlig ikkun saare naturligt for Landsthinget, førend et saadant Lovforslag vedtages, at forbre, at den almindelige, samlede, rolige Overveelse finder Sted, som man selv i den allernærmeste Forbindelse med dette Anliggende har henviist til, den komme saa nu eller først til et senere Dieblit. Det gjælder jo da heller ikke, det maae vi vel erindre, om Noget, som det i sig selv har nogen saa stor Skynding med; her er jo kun Tale om at gjøre Forandring i Noget, som i Narhundreder har bestaaet her i Landet, og som paa ingen Maade har Noget at gjøre med den Enkeltes Samvittighedsfrihed; her er jo ikke Tale om et Tryk, der tynger paa Nogens religiøse Bevidsthed, og som skulde behøves hurtigst muligt at fjernes, saaledes som da vi endnu her i Landet havde Religionstvang og deslige. — Til disse Bemærkninger skal jeg for Dieblittet indfrænke mig og oppebie, hvad der ellers maatte blive fremsført.

Ploug: Mine ærede Meningsfæller i Udvalgets Mindretal have ønsket, at jeg skulde fremstille og hævde deres Anskuelse om den foreliggende Sag her i Thinget, og jeg har ikke troet at kunne unddrage mig for dette Hverv, da jeg, om jeg ogsaa maa vige aldrig saa langt i Evner og Dydighed for de Medlemmer, som det ærede Fleertal tæller i sin Midte, dog ikke viger noget Haarsbred for dem bort fra den bestemte Overbeviisning, at det er en god og gavnlig Sag, som vil være til Nytte for den danske Folkekirke og for det danske Folk, og at det derimod vil være forbundet med store Ulemper og Misligheder at standse denne Sag paa det nuværende Punkt. Det kunde maaskee synes rimeligst, at jeg begyndte med at udvilde hele Sagens Indhold og videre at forklare, hvad der om den er udtalt i Mindretallets Betænkning; men jeg antager, at de ærede Medlemmer ville have læst denne, især da den er meget kort og, som jeg troer, ogsaa temmelig klar, og derhos vilde det, ihvorvel jeg skal give det ærede Fleertal Ret i, at Sagen ikke er saaledes udbatteret, at der slet ikke mere kan siges Noget om den, dog være